

U řeky za městem, bylo to jako sen, viděl jsem postavu, jak klečí u břehu, hleděla do vody, z hluboka dýchala, ústa si otřela, z flašky se napila...

Došel jsem přímo k ní, do vody zvracela, dáma z krásnýma dlouhýma vlasama, klečela na zemi, postavit nechtěla, šaty má od krve, ještě teď brečela...

Ptám se jí co je sní, jak můžu pomoci, bála se že jí chci, taky ublížit lidi ji vyhnali, za město dovezli, tady jí nechali, za bít ji nemohli...

sedám si vedle ní, беру do náručí, obejmou ji celou zahřeju jí tělo

zeptám se na jméno, říct se jí nechtělo, jako by se bála, za jméno styděla...

Potom se nahnula, po tichu šeptala, mé jméno každý zná, odpoví v hádankách, lidi mě hledají, slyšet mě nechtějí, všichni se mě bojí, nikomu nevoním....

Tak už víš kdo jsem?...

Tak už víš kdo jsem?... ty jsi PRAVDA?

Vezli ji na káře - mrtvého hrobaře - házeli kamení - mlátili ho lemi

hnali ji za město - krvavá nevěsto - táhni si někam pryč - tady nemáš místo...

Zabít ji, umlátit - hlavně ji umlčet - už nesmí promluvit - dokonce jí účet

dneska ho zaplatí - lidem se uleví - už nebude strašit - to naše svědomí...

Sedla si - začala vyprávět - proč už ji - vlastně nebaví svět příběhy - co končí bolestí - pravda je - vlastně neštěstí...

Malého kluka co na pouti ukradl, srdíčko své lásce, zmlátili opaskem za to, že přiznal se, že pravdu jenom řek, má šlici na zádech

mám ti dál vyprávět?

Nalitej chlápek spal, za stolem v hospodě, tatínku pojď domu přišli jsme pro tebe, vždyť už jsi opilej stydím se za tebe maminka říkala - že prej jsi ožrala...

Víš jak to dopadlo, když tátu vzbudili, seřezal je bičem, bolesti křičeli řekli mu do očí, že ho nenávidí, pak dětem vysvětluj, že pravda nebolí...

Vezli ji na káře - mrtvého hrobaře - házeli kamení - mlátili ho lemi

hnali ji za město - krvavá nevěsto - táhni si někam pryč - tady nemáš místo...

Zabít ji, umlátit - hlavně ji umlčet - už nesmí promluvit - don
este jí účet
dneska ho zaplatí - lidem se uleví - už nebude strašit - to naš
e svědomí.